

V i c z i á n Á k o s

**HALÁLOS
HASZONSZERZÉS**

Nem is emlékszem, hogy mikor aludtam ilyen jól, igaz nem volt több hat óránál, de ennyit ritkán alszom.

Nyújtózkodtam egy hatalmasat, majd felkeltem az ágyból, és kinéztem az ablakon. A Nap éppen bontogatta sugarait a fenyvesek felett, és a lábam alatt elterülő kis falucska, is csak lassan ébredezett. A tegnapi esti hóviharnak köszönhetően, minden ház teteje fehér volt és a szobámból remek kilátás tárult eléem. A reggel sűrű ködbe burkolózva köszöntött, de remélhetőleg a Nap minél előbb feloszlatja, hogy minden szempár gyönyörködhesen a látványban. Kinyitottam az erkély ajtót, és ránéztem a hőmérőre. Mínusz huszonöt fokot mutatott, se nem több, se nem kevesebb hiába kocogtattam. A hideg levegő ellenére jól megtöltöttem a tüdőmet, majd visszamentem a szobámba. Éreztem, hogy a pengeéles, jeges levegőtől a légútjaim lefagynak. Amíg szellőztettem, addig megcsináltam, a szokásos reggeli tréningemet, és közben az járt a fejemben, hogy mivel sokat olvastam a svájci, Spitzhorn hegy lábánál levő Emmalina panzióról, ahol minden reggel frissen fejt tej, finom tojás, és meleg puha pékáru várja a reggelizni vágyó embereket, így alig várom, hogy edzés után én is megkóstolhassam.

Végeztem a gyakorlatokkal, gyorsan letusoltam, és már készen is álltam, hogy tiszteletem tegyem a fogadó éttermében. Becsuktam az erkélyajtót, és belegondoltam, hogy milyen jó is lesz, amikor visszajövök a szobába. Friss levegő illata átjárja az egész lakosztályt. Ilyenkor a legjobb dolog, teli hassal ágyba bújni, betakarózni, és egy izgalmas könyvben elmerülni, egy pohár jó meleg tea társaságában.

Csak ezek a gondolatok jártak a fejemben. Kiléptem a folyosóra. Olyan kellemes hangulatot árasztott magából ez a fagerendából készült panzió, hogy az ember akkor is nyugalommal tele sétál végig a folyosón, még ha idegesen is tette ki a lábát a szobájából és akkor is melege van, ha odakint repkednek a mínuszok. Lenyűgözőnek találtam ezt a helyet. És az is volt. Úgy éreztem, hogy ez a nekem való. Leszaladtam a szintén fából készült nyikorgó csigalépcsőn, egyenesen

a hallba. Meglepően kevesen hódoltak még így kora reggel az itteni finomságoknak. Bár túl sokan nem voltunk a panzióban sem. Fejbiccentéssel köszöntem jobbra-balra, aztán én is helyet foglaltam egy üres asztal mellett. A fogadós hölgy, a mindig vidám, odaadó, rövid göndör hajú, pirospszgás arcú és egy kicsikét telt karcsú Emmalina olyan sebesen viharzott ki a konyhából, hogy még szinte magam alá se húztam a széket, ő már várta a rendelésemet.

– Jó reggelt John!

– Jó reggelt Emmalina!

– Mit hozhatok? – kérdezte határozottan, és a keze már írásra készen állt –

– Hát, lássuk csak. Mindenből finomságból kérnék egy keveset. – mondtam –

Meglepődött, azon, amit mondtam. Először azt hitte, hogy viccelődöm.

– Ezt most komolyan mondta John?

– Hát persze! Szoktam én viccelődni? És ha ma mindent megkóstolok, akkor tudni fogom, hogy legközelebb miből egyek sokat. Bár, szerintem minden finomságból sokat fogok enni, minden egyes nap – mondtam mosolyogva –

– Azt én nem tudhatom. De nagyon kedves öntől.

– Ha a gyomromról van szó, akkor nincs helye tréfának – mondtam nevetve –

– Akkor most már tudni fogom, hogy, ha önt kell kiszolgálnom, akkor miből mekkora adagokat hozzak.

– Ennek örülök. És kíváncsian várom. – mondtam mosolyogva –

A fogadóshölgy elpirult, és már el is tűnt a konyhai lengőajtó mögött. Míg vártam a reggelimre, addig szemügyre vettem a panzió belső terét. Nem csalódtam a kora reggeli megállapításomban, hogy kellemes hangulatot áraszt. Miközben elmélkedtem, nyílt a fogadó bejárati ajtaja, és feltűnt egy ismerős arc, három másik ismeretlen férfi

társaságában. Az ismerős arc Edgard Gilbert, aki egy francia származású fotós volt.

– Vele a vonaton utaztam együtt egy kabinban. És, hát annyit mondhatok, hogy ilyen szerencsétlen emberrel régen nem találkoztam. Már amikor belépett a kabinba, akkor éreztem, hogy nem lesz nyugodt utam. Rövid, fekete haja volt, amihez hosszúkás arc párosult. Vékony testalkatú, és okoskodó kinézetű. Már a kabinajtóban nehézségei támadtak a bejövettel. Egy guruló bőröndöt húzott maga után, és mindkét vállán lógott egy-egy táská. Az ajtó önműködően záródott, és persze, hogy akkor, amikor benne állt, és a táskáival megpróbált egyszerre bejönni a kabinba. Láttam a kétségbeesést az arcán, amikor megindult felé az ajtó, hogy nem fog neki sikerülni. Segítettem rajta. Megfogtam a hozzám közelebb eső karját és berántottam. Szegény majdnem beesett a cuccaival együtt. Aztán letette a táskákat, majd megköszönte a segítségemet és leült. Aztán megint felállt, felpakolta mindenét a csomagtartóra. Már azt vettem észre, hogy lélegzet visszafojtva figyelem a mutatványt, amit épp végrehajt, de végül sikerült neki. Aztán még vagy háromszor levett egy táskát megnézett benne valamit, aztán megint visszarakta. Én meg már mérgemben a fejemet csavargattam. Végül megszólított. Bemutatkozott, és beszélni kezdett. Becsuktam a könyvet, amit olvastam, mert láttam, hogy reménytelen a helyzetem. Pedig a könyv sorai nagyon hívogatóak voltak, és nekem akkor, inkább olvasni lett volna kedvem, mint beszélgetni, de a tiszteletlenség az távol állt tőlem. Mondta, hogy természetfotós és tényleg, eléggé sok dolgot tud a természetről, és a profilokról, meg hogy milyen érdekes munka is az öve. Próbált is vele dicsekedni a hosszú vonatút alatt, de látta rajtam, hogy rezzenéstelen arccal hallgatom őt, és inkább a természetről kezdett el beszélni. Növényekről, fákról, de sokszor én fejeztem be az ő gondolatmenetét. Mivel tizenhat évig szolgáltam a brit S.A.S.-nél, és ebből öt évet kiképzőként, így sok új információt nem tudott mondani a természetről. Legalábbis arról, amit én tudtam –

Amint meglátott, egy széles mosollyal az arcán odaszalalmozott az asztalok között az enyémhez, és köszönés után, nagy hangzavar közepette helyet foglalt. A másik három férfi, akikkel együtt érkezett a szomszéd asztalnál ültek le.

– Jó reggelt magának is! – mondtam – helyel nem kínálok, mert már miután leültek nem szokás.

Zavartan rám nézett, és elmosolyodott.

– Ne haragudjon, csak ha ismerőst látok, akkor minden kikúszik a látókörömből.

– Semmi gond. Hogy van?

– Köszönöm jól.

– Reggelizett már?

– Még nem, úgyhogy ha nem baj, akkor csatlakoznék önhöz!

– Csak tessék. De a barátai nem sértődnek meg?

– Ja... ők nem a barátaim. Falusiak. Csak történt egy szörnyű dolog az éjszaka folyamán, és útközben hallottam tőlük, hogy mi és velük tartottam.

– De mi történt?

– Megöltek egy nőt.

Na, ez a reggel is remekül indul. Végre örültem, hogy az afganisztáni csata után, egy kicsit elvonulhatok a fegyverek, és a bombák zajától, és mindenféle erőszaktól, erre tessék.

– Milyen nőt és miért ölték meg?

– Egy itteni dolgozó.

– Úgy érti, hogy a panzióban?

– Igen. Úgy. Takarítónő volt. Még fiatal, csak huszonhét éves.

– És hogyan...?

– Megfojtották.

A konyhai lengőajtó kivágódott, és a sebes hölgyemény amint meglátta, hogy már ketten ülünk az asztalnál, hirtelen lefékezett, és